

PHẦN 2

Buổi tối hôm đó...

Vĩnh Nghi ngồi trong phòng. Cô đang nghiên cứu tài liệu về chuyên đề lấn chiếm lòng lề đường của thành phố. Vĩnh Nghi đang chăm chú, say sưa với bài viết thì có tiếng gõ cửa. Cô hăng giọng:

- Vào đi!

Vĩnh Nghi vẫn không ngược mặt lên, cứ mãi đọc tài liệu. Có tiếng gõ cửa nhưng chẳng có ai bước vào cả. Vĩnh Nghi nhú mày, cô bước đến mở cửa nhưng thật lạ, chẳng có ai cả. Vĩnh Nghi chợt rùng mình khi nhớ đến lời nói của Chân Huy. Cô bỗng thốt lên:

- Chẳng lẽ có ma thật sao?

Vĩnh Nghi cố trấn tĩnh:

- Mình chẳng tin có chuyện ma cỏ đâu. Chắc là mình đã nghe nhầm tiếng gõ cửa thôi.

Nghĩ vậy nên Vĩnh Nghi thấy bình tâm hơn. Cô vừa bước vào phòng thì tiếng Chân Huy từ dưới lầu vang lên:

- Muốn tìm tôi à?

Vừa nói, anh vừa đi lên. Anh đứng đối diện với Vĩnh Nghi rồi hát hăm:

- Sao đây, tìm tôi có chuyện gì hả?

Vĩnh Nghi bĩu môi:

- Ai mà thèm kiếm anh làm gì? Đúng là nhiều chuyện.

Chân Huy trêu đùa:

- Tôi cứ ngỡ hôm nay mẹ tôi đi vắng nên cô thấy sợ mà tìm tôi chứ?

Vĩnh Nghi vênh mặt:

- Tôi làm gì mà phải sợ. Tôi sống rất khoa học nên chẳng có gì phải sợ cả.

- Vậy thì tốt, nhưng lỡ tối nay có gặp ma thật thì cô cứ một mình mà tận hưởng nhé.

Vĩnh Nghi liếc mắt:

- Nếu có ma thật thì người mà nó cần trị là anh chứ chẳng phải là tôi.

- Nhưng tôi đã quen với nó rồi. Cô coi chừng nó muốn làm quen với bạn mới đây.

Vĩnh Nghi rửa thầm trong bụng. Người gì mà mở miệng ra là ma cỏ. Nhưng có thật là có ma không? Sao mình cứ thấy lạnh người thế nhỉ? Lỡ như có... thật thì sao đây?

Vĩnh Nghi lắc mạnh đầu để cố xua đi bao ý nghĩ. Cô trấn tĩnh:

- Anh đừng có dọa, tôi chẳng có sợ đâu! Chỉ có những người hay làm chuyện xấu như anh mới sợ thôi.

Chấn Huy mỉm cười ranh mãnh:

- Vậy sao?

Vĩnh Nghi vênh mặt:

- Tôi nghĩ một người đáng ghét và khó ưa như anh coi chừng ma nó cũng chẳng thèm nhìn tới nữa kìa.

Chấn Huy bước sấn tới, hai tay anh chống vào tường. Vĩnh Nghi đứng gọn trong vòng tay của Chấn Huy. Hai gương mặt như muốn chạm vào nhau, Vĩnh Nghi nghe rõ từng hơi thở của Chấn Huy đang phả lên mặt mình. Con tim bé nhỏ của cô đập loạn lên, cả thân thể cô run lẩy bẩy. Anh nhìn của Vĩnh Nghi như chìm vào cặp mắt đầy cương nghị nhưng lại rất nồng nàn của Chấn Huy.

Vĩnh Nghi như đã hết sức lực để phản kháng. Cô chỉ còn biết thụ động đứng đó. Chấn Huy đột nhiên đặt lên sống mũi cao của cô một nụ hôn rồi dần dần tiến đến môi cô. Anh dừng lại nơi đó khá lâu như để cảm nhận nụ hôn đầu đời vụng về của đối phương.

Một cảm giác lạ trong anh, nụ hôn này khác hẳn với những nụ hôn mà anh đã từng có với những cô gái kia.

Vĩnh Nghi đang tận hưởng cảm giác mê đắm đến bất chợt với cô. Cô như quên đi tất cả nếu Chấn Huy không dừng lại và nhìn cô bằng ánh mắt giễu cợt:

- Lần sau đừng có ngốc như vậy nữa nghe nhóc? Con gái không nên dễ dãi như vậy!

Vĩnh Nghi đứng như trời trồng. Chuyện gì đã xảy ra thế này? Anh ta vừa nói gì vậy? Mình dễ dãi ư?

Vĩnh Nghi chưa kịp nói gì thì Chấn Huy lại tiếp:

- Cô nên biết giữ mình một chút nhé! Chẳng phải ai cũng dừng lại ở chỗ này như tôi đâu, cô cẩn thận đó.

Vĩnh Nghi như đã định thần. Cô trừng mắt nhìn anh:

- Anh nói gì vậy là ý gì hả? Anh đúng là một tên vô lại.

Chấn Huy ngẫu ngẫu:

- Tôi có ý tốt muốn nhắc nhở cô. Vậy mà cô lại mắng tôi sao? Đúng là làm ơn mắc oán.

Vĩnh Nghi như tức điên lên, cô quát:

- Anh có im đi không? Tôi không ngờ dì Châu lại có một người con như anh. Anh đã giờ trò, bây giờ còn lên mặt dạy đời hả? Tôi sẽ không để yên cho anh đâu nhé.

- Nếu không để yên thì cô làm gì tôi hả? Tôi chỉ cho cô một bài học kinh nghiệm để sống ở đất Sài Gòn này thôi. Nếu cô không cần thì thôi.

Vĩnh Nghi giận không thể tả cô có nằm mơ cũng không ngờ anh là một con người tro trên như vậy. Trời ơi! Cô phải sống chung nhà với một người đáng ghê tởm như vậy sao? Cô có quyết định sai không khi bước vào căn nhà này?

Chợt nhớ đến chuyện lúc nãy, Vĩnh Nghi cảm thấy bất an. Trong lòng cô tự nhiên có một cảm giác sợ hãi đối với người đối diện. Con người anh chẳng lẽ lại ghê sợ vậy sao?

Vĩnh Nghi cứ mãi nghĩ ngợi. Tiếng Chấn Huy vang lên:

- Thế nào, đã thấy bài học của tôi là quý chưa vậy?

Vĩnh Nghi ngược mặt nhìn anh đầy căm hờn:

- Tôi sẽ không bao giờ quên buổi tối hôm nay đâu. Anh đã sỉ nhục tôi và anh sẽ phải trả giá cho hành động của mình. Anh hãy nhớ đó!

Chấn Huy dừng dừng:

- Cô có thể làm gì tôi đây? Cô nên nhớ mình là thân con gái đấy nhé. Nếu khôn ngoan thì đừng có làm những chuyện xàm bậy.

Vĩnh Nghi ám ức không tả xiết. Cô nhìn anh bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, một ánh mắt căm hờn lẫn tự ái:

- Tôi thật không thể tưởng tượng được anh chỉ có cái vẻ bên ngoài thôi. Bộ mặt thật bên trong con người anh làm người ta phải khiếp sợ đấy! Tôi nguyện rửa anh sẽ chẳng có một cuộc sống yên thân.

Chấn Huy lạnh lùng:

- Cứ chờ xem!

Tự ái của người con gái dâng lên khi thái độ dửng dưng của Chấn Huy cứ biểu lộ mãi. Xem ra anh chẳng có chút hối hận cả. Vĩnh Nghi mím môi cô nghe tức giận tràn trề:

- Anh thật đáng khinh bỉ.

Nói với anh như thế rồi cô bỏ vào phòng, đóng mạnh cửa lại. Chấn Huy nhú mày. Anh rửa thắm:

- Đúng là cứng đầu, bướng bỉnh. Được rồi, ta sẽ trừng trị cô ta từng bước một.

Trở về phòng, anh cảm thấy khoan khoái với nụ hôn vừa rồi. Nó thật mới lạ với anh, nụ hôn vụng về của người con gái trong trắng. Vậy là anh là người đầu tiên khám phá ra nó. Liệu anh có quá đáng không nhỉ?

Từ buổi tối hôm đó, Chấn Huy ít thấy mặt Vĩnh Nghi hơn. Dường như cô đang tránh né chứ không trả đũa như lời cô đã nói.

Trưa, Chấn Huy cùng đi dùng cơm với khách hàng. Khi đã dùng xong, anh tiễn khách về. Vừa lúc đó, Dạ Lan đi đến. Cô vui vẻ:

- Anh mới đi cùng khách hàng à?

Chấn Huy mỉm cười. Anh khoác tay qua vai Dạ Lan một cách thân mật rồi nói:

- Phải chi lúc này có một người đẹp như em ngồi tiếp khách thì hay quá, chắc mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn nữa.

Dạ Lan cười khoái chí:

- Anh lại đề cao em nữa rồi.

- Anh nói thật mà.

- Tụi con Linh, con Yến mà nghe anh nói như vậy thì nó sẽ tức điên lên đấy. Anh đừng làm tụi nó ghét em chứ!

Chấn Huy xua tay:

- Em cần gì để ý đến mấy cô đó chứ. Em có tài lại đẹp. Anh khen em thì cũng đúng thôi.

- Vậy em cảm ơn thành ý của anh.

Dạ Lan choàng tay qua người anh cả hai cùng trở vào nhà hàng. Chấn Huy gọi toàn những món sang trọng cho Dạ Lan. Cô mỉm cười nhìn anh:

- Sao tự nhiên hôm nay anh lại tốt với em vậy?

Chấn Huy nhướn mắt đùa:

- Bộ trước giờ anh đối xử với em không tốt hả?

- Làm gì có nhưng tự nhiên hôm nay em cảm thấy anh lạ lẫm.

Chấn Huy nhún vai. Anh cười:

- Thường thì sau những gì tốt đẹp là những đòi hỏi hay nhờ cậy đó mà. Em đâu cần thấy lạ.

Dạ Lan mỉm cười duyên dáng:

- Anh muốn em làm gì cho anh đây?

- Em cứ ăn trước đi đã, chuyện làm ăn để từ từ tính sau cũng được.

Hỏi là hỏi vậy thôi chứ Dạ Lan thừa biết Chấn Huy đang nghĩ gì rồi. Dạ Lan bây giờ là một ngôi sao sáng trong giới người mẫu. Có rất nhiều công ty muốn ký hợp đồng độc quyền với cô và Chấn Huy cũng không ngoại lệ. Cũng vì thế mà Dạ Lan rất biết giá trị của mình.

Cô đâu dễ dàng nhận lời nhận lời công ty nào khác. Cô biết rất rõ, chỉ có công ty của Chấn Huy mới là chỗ thích hợp cho cô. Nhưng cũng không vì vậy mà cô không làm giá với anh.

Dạ Lan ăn một cách thoải mái và ngon lành. Lát sau cô nói:

- Bây giờ mình có thể làm công việc được rồi.

Chấn Huy sáng khoái:

- Công việc vẫn như mọi khi thôi, đó là ký hợp đồng nhưng lần này là hợp đồng độc quyền. Em thấy thế nào?

Dạ Lan sửa lại tư thế. Cô nói:

- Nếu em nhận hợp đồng này, em sẽ có những lợi ích gì vậy?

- Em cũng biết rồi đó. Anh chưa bao giờ làm ai phiền lòng về điều đó. Em cứ xem bản hợp đồng đi rồi hãy quyết định.

Dạ Lan lật bản hợp đồng ra xem, đúng là những điều khoản rất hậu hĩnh với cô. Làm sao mà Dạ Lan bỏ qua cho được. Dạ Lan mỉm cười tự nhiên:

- Anh có thể để em suy nghĩ lại được không? Em muốn mình phải có quyết định đúng đắn.

- Em cứ thoải mái. Anh sẽ để thời gian cho em suy nghĩ là một tuần đấy. Nếu thấy được thì thứ hai tuần sau em đến ký nhé. Nhưng cũng đừng vì nó mà quên buổi trình diễn sắp tới đó.

Dạ Lan xua tay:

- Em làm việc thì anh khỏi phải lo. Em sẽ làm tốt cho buổi trình diễn.

- Vậy thì anh yên tâm rồi.

Chấn Huy chột nhìn đồng hồ rồi nói:

- Anh phải về công ty rồi. Em có đi đâu không, anh chờ cho.

- Anh cứ đi đi. Em ở lại có chút việc.

- Vậy anh đi nhé?

- Dạ.

Đợi Chấn Huy đi rồi, Vũ Lập bước ra. Anh cười đắc thắng:

- Con nhận đã trúng tên rồi.

Dạ Lan nheo mắt:

- Em đã ra tay thì đại bàng cũng phải hạ cánh chứ đừng nói là một con nhận.

Vũ Lập ngồi xuống cạnh Dạ Lan. Anh vuốt tóc cô:

- Em đúng là trợ thủ của anh đấy. Có em giúp đỡ, anh chẳng cần phải lo.

Dạ Lan chu môi:

- Anh chỉ xem em là công cụ để giúp anh chiến thắng thôi sao? Anh đúng là đáng ghét!

Vũ Lập vỗ vỗ nhẹ tay lên vai Dạ Lan. Anh dụ ngọt:

- Em cũng là cánh tay phải của anh, đồng thời em cũng là một nửa trong tim anh. Anh chưa hề xem em là công cụ đâu. Em đừng tự hạ mình như vậy chứ.

Dạ Lan ngả đầu vào vai anh. Cô thì thầm:

- Vì anh em có thể làm tất cả, để đổi lại em rất cần tình yêu của anh.
- Chẳng phải em đã nói rồi sao?
- Em biết mình đã có nhưng em sợ mình không giữ được nó.
- Em không tin tưởng anh ư?
- Cũng tại em đã trót yêu một người quá nhiều ưu điểm như anh nên em cảm thấy lo.

Vũ Lập âu yếm:

- Những ưu điểm đó anh sẽ chỉ dành cho em thôi, em chịu chưa?

Dạ Lan mỉm cười hạnh phúc. Cô đã nhận định rõ được Vũ Lập chính là tình yêu của cô, cô sẽ cố giữ anh. Cô chẳng để ai có quyền xâm phạm đến tình yêu của cô đâu.

Dạ Lan chợt nói:

- Bước tiếp theo nữa, em sẽ làm gì hả anh?

Vũ Lập châm cho mình một điều thuốc rồi nói:

- Từ từ đã! Khi nào cần, anh sẽ nói cho em nghe. Em cứ nghỉ ngơi một thời gian đi!

Vừa nói, Vũ Lập vừa rút ra một xấp tiền dày cộm rồi đặt lên bàn:

- Em đi shopping đi, cứ thoải mái mà mua sắm nhé? Nếu có cần gì thêm thì cứ nói với anh.

Dạ Lan bá cổ Vũ Lập, cô mỉm cười hạnh phúc:

- Anh tốt với em quá!
- Em sẽ được nhận nhiều hơn nữa nếu việc này thành công.

Dạ Lan chu môi:

- Cái em cần không phải là tiền, anh biết điều đó mà?
- Anh hiểu và anh đang dành trọn tình yêu cho em đây. Em có cần anh lấy tim ra em xem không?

Dạ Lan bịt miệng anh:

- Em đâu có ác như thế, em đâu nỡ để anh moi tim ra.

Vũ Lập siết nhẹ Dạ Lan:

- Anh yêu em nhiều quá Dạ Lan ơi.

Dạ Lan dụi đầu vào ngực anh. Cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời. Dạ Lan bỗng nhiên nói:

- Tại sao mình lại phải hại Chấn Huy hả anh? Em thấy anh ấy là người tốt mà.

Vũ Lập nhíu mày khi nghe Dạ Lan nói về Chấn Huy như thế. Anh nổi nóng:

- Em đã hỏi quá nhiều rồi đó. Nếu em không muốn giúp anh thì thôi.

Dạ Lan quynh quáng:

- Em đâu có ý đó. Em chỉ...

- Hấn ta không tốt như em tưởng đâu. Đó chỉ là cái vỏ bên ngoài thôi, hấn là người rất nham hiểm.

Dạ Lan tròn mắt:

- Chẳng lẽ hấn đã từng hại anh?

- Đúng vậy! Anh không nhà không cửa, không cha, mẹ cũng là do hấn ban cho đấy. Mối thù này nếu anh không trả thì rất có lỗi với mẹ anh đấy.

Dạ Lan nhìn anh mà lòng đầy xót xa:

- Hoá ra anh đã chịu nhiều thiếu thốn như vậy. Nếu em không sát cánh bên anh thì xem ra em không xứng đáng với tình yêu của anh rồi.

Vũ Lập chau mày. Nhìn vẻ mặt của anh thật đáng sợ. Điều đó chứng tỏ Chấn Huy đã gây ra một mối thù sâu nặng. Lòng Dạ Lan tự nhiên dấy lên một sự nao nao, hay nói đúng hơn là cô đang rất thương cảm anh. Cô quyết sẽ hi sinh tất cả vì anh, để lấy lại công bằng cho anh, mặc dù cô chưa hề biết Chấn Huy đã từng đối xử với anh thế nào.

Dạ Lan nói bằng giọng chắc nịch:

- Em sẽ cố gắng để giúp anh dành lại công bằng.

- Hấn đã lấy của anh quá nhiều. Anh không thể nào tha thứ được. Anh phải làm cho hấn chịu đau khổ gấp trăm lần mà anh đã chịu.

- Em quả thật đã nhìn lầm anh ta rồi. Em cứ ngỡ anh ta là người tốt.

Vũ Lập cười khinh bỉ:

- Hấn đã chiếm đoạt tài sản của anh khiến mẹ anh uất ức mà chết đi. Đối với hấn anh hận đến tận xương tuỷ.

Dạ Lan nhìn anh, cô long lanh nước mắt:

- Anh thật có nghị lực. Em đã chọn không nhầm người rồi.

- Chỉ cần anh trả được thù và lấy lại những gì thuộc về anh thì anh sẽ tạo cho em một cuộc sống hạnh phúc.

Dạ Lan siết chặt lấy anh. Giọng cô thật nhỏ nhẹ:

- Em yêu anh!

Vũ Lập cũng siết chặt lấy cô. Cô chính là con cờ đặc lực trong tay anh. Dựa vào cô, anh có thể làm cho Chấn Huy phải suy bại. Anh rửa thề:

- Chấn Huy! Mà cứ chờ đó đi. Mà sẽ phá sản sớm thôi.

Chấn Huy như nhảy nhồm khi nghe bà Châu đề ra quyết định kinh dị:

- Mẹ muốn con làm đám cưới với Vĩnh Nghi. Con bé quá đáng yêu, mẹ không muốn bị người khác cướp mất đâu. Con hãy cố tranh thủ đi.

Chấn Huy khổ sở:

- Mẹ ơi! Mẹ đâu thể ép con chuyện này được. Con làm sao có thể cưới một người như cô ta đây.

Bà Châu chau mày:

- Có gì mà không thể chứ? Con bé quá toàn diện con còn muốn gì nữa?

- Đối với mẹ thì cô ta rất hoàn mỹ nhưng với con thì rỗng tuếch, mẹ đừng có ép con làm gì.

Bà Châu cố nói:

- Mẹ thấy Nghi rất tốt. Hơn nữa, hai gia đình lại rất thân, nếu con cưới con bé thì lại càng thân con à.

Chấn Huy nhăn nhó:

- Con nghĩ thân bao nhiêu đó là quá đủ rồi. Con và cô ta không thể tiến xa hơn nữa đâu.

- Nhưng mẹ đã bàn chuyện này với dì Hạnh rồi. Hạnh rất vui khi nghe mẹ đề nghị như vậy.

Chấn Huy trợn tròn mắt:

- Trời! Mẹ làm khổ con rồi. Mẹ hỏi với dì Hạnh đi. Con không bao giờ cưới con nhóc đó đâu.

Bà Châu nghiêm nghị:

- Sao con gọi Vĩnh Nghi là con nhóc?

- Thì mẹ cũng gọi là con bé đó thôi.

- Mẹ nói được nhưng con không thể gọi Vĩnh Nghi bằng con nhóc như vậy.

Chấn Huy bực bội:

- Được rồi! Con không gọi con nhóc nữa nhưng mẹ cũng dẹp chuyện đám cưới qua một bên giùm con đi. Con như vậy thì làm sao lấy một đứa con nít như vậy làm vợ được. Con trai mẹ đâu có ế đâu.

Bà Châu chép miệng:

- Mẹ đâu có bảo là con ế nhưng mẹ thấy Vĩnh Nghi tốt gấp mấy lần những cô gái vây quanh. Hơn nữa, Vĩnh Nghi cũng đã hai mươi rồi, nó đâu phải con nít.

Chấn Huy tự nhiên thấy ngọt ngào khó tả. Nếu phải lấy con nhóc đó thì anh ở giá còn hơn. Con nhóc đó gì tốt đâu mà mẹ cứ khen nó mãi, bực bội không thể tả.

Chấn Huy nói một cách chắc nịch:

- Mẹ nói với dì Hạnh đi. Con không bao giờ cưới con gái của dì ấy đâu.

Bà Châu cương quyết:

- Mẹ không nói gì hết. Mẹ đã quyết định rồi. Mẹ là người lớn nên chỉ có thể nói một lần thôi.

Chấn Huy vò đầu khổ sở:

- Không yêu thì làm sao cưới hả mẹ? Hơn thế nữa, con và cô ta cứ như nước với lửa vậy làm sao có thể là vợ chồng đây.

- Mẹ sẽ cho tụi con thời gian. Mẹ tin hai đứa đã ở chung nhà rồi thì dần dần sẽ có tình cảm thôi.

Chấn Huy ngó người. Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao mẹ mình lại năn nỉ ỉ ôi bảo con nhóc đổ lên đây ở. Hoá ra đây là kế hoạch có tính trước của mẹ. Chấn Huy nhăn nhó:

- Mẹ đừng cố sắp đặt nữa mà. Cho dù con và cô ấy có sống chung với nhau hàng trăm thế kỷ nữa thì cũng vậy thôi.

Bà Châu nhưng mắt:

- Con cứ việc giữ ý của mình đi, nhưng mẹ tin lửa gần rơm lâu ngày cũng bén thôi.

- Trời ạ! Mẹ cho con sống với. Mẹ đừng tạo áp lực cho con nữa mà nếu không chắc con không dám về nhà này nữa đâu.

Bà Châu trở mắt:

- Con không được làm như vậy! Con phải về nhà thường xuyên đây.

- Về hoài để nghe mẹ ca mãi bài “con cá sống vì nước” này sao?

Bà Châu trợn mắt:

- Cha tổ mi! Ta lo cho mi, mà mi nói với ta vậy sao? Được rồi, ta sẽ không quan tâm đến mi nữa.

Biết mẹ giận nên Chấn Huy cầu hoà:

- Con xin lỗi mà, con đâu có ý đó đâu.

- Vậy thì con phải nghe lời mẹ.

Chấn Huy nói bừa:

- Được rồi! Con tùy mẹ nhưng mẹ cũng phải cho con thời gian để tìm hiểu chứ.

- Mẹ cho con thời gian một tháng.

- Phải là một năm mẹ à. Mẹ không được trả giá nữa đâu.

Bà Châu lắc đầu chào thua thằng quý tử này rồi. Nhưng bà tin con bà sẽ nhận ra rằng Vĩnh Nghi xinh đẹp và có trí tuệ hơn những cô người mẫu đó.

Mẹ đang nói gì vậy? Con... không nghe làm đó chứ?

Bà Hạnh cốc nhẹ lên đầu con gái. Bà mắng:

- Đây là chuyện hệ trọng có thể đem ra đùa được sao? Vả lại, di Châu đã lên tiếng trước nên mẹ không thể từ chối được.

Vĩnh Nghi ngồi phịch xuống giường, tin này cứ như sét đánh ngang tai vậy. Trời ơi! Lần này mẹ cô lên đây thăm viếng, cô chỉ là phụ thôi. Mục đích chính của bà là đây mà.

Vĩnh Nghi nhăn mặt như khi ăn phải ớt:

- Mẹ ơi! Con xin mẹ đấy. Mẹ đừng buộc con phải lấy anh ta mà. Mẹ không biết hấn đáng sợ thế nào đâu.

- Chấn Huy là một người đàn ông tốt. Nó sẽ là chỗ dựa vững chắc cho con.

- Con không cần đâu!

- Con không được nói vậy. Con gái lớn lên là phải theo chồng. Nếu con và Chấn Huy tiến đến bên nhau thì mẹ yên tâm hơn.

Vĩnh Nghi phụng phịu:

- Mẹ cở biết làm vậy là giao trứng cho ác không? Hấn ta không hoàn toàn tốt như mẹ nghĩ đâu. Mẹ đã làm hấn rồi.

Bà Hạnh cau có:

- Sao con lại gọi Chấn Huy bằng hấn vậy? Chẳng phút lịch sự và lễ phép nào cả.

Bị mẹ mắng, Vĩnh Nghi tiu ngriu, nhưng cô không thể đồng ý được. Cô quyết phản đối đến cùng:

- Nói tóm lại là con và anh ấy là không thể, con mong mẹ hãy hiểu.

- Mẹ cũng vì muốn tốt cho con nên mới làm vậy thôi.

- Nếu mẹ thật sự muốn tốt cho con thì mẹ hãy bỏ ý định đó đi mà.

- Không được!

- Mẹ à...

Bà Hạnh nạt khễ:

- Mẹ đã chọn Chấn Huy cho con rồi. Con có nói gì cũng thế thôi.

Vĩnh Nghi ầm ức kinh khủng. Mẹ cứ mãi xem anh ta là thần tượng, nhưng mẹ đâu có biết anh ta đã làm gì con gái của mẹ chứ?

Vĩnh Nghi nũng nịu:

- Mẹ ơi! Mẹ đừng ép con mà. Con xin mẹ đấy.

- Mẹ làm vậy cũng vì muốn tốt cho con thôi. Dì Châu rất yêu thương con, nếu gả con vào nhà này mẹ thấy an lòng lắm.

- Dì Châu thương con nhưng Chấn Huy đâu hề thương con. Anh ấy có biết bao bạn gái bên ngoài, chẳng lẽ mẹ muốn con gái mẹ dán thân vào chỗ khổ.

Bà Hạnh nhẹ nhàng:

- Hai đứa đã ở chung nhà rồi sẽ có tình cảm mau thôi. Còn chuyện bạn gái thì tại bây giờ nó chưa có vợ đó thôi. Nếu Chấn Huy lập gia đình, mẹ tin nó không phong lưu nữa đâu.

- Làm sao mà mẹ có thể tin tưởng một người máu lạnh như anh ta chứ? Mẹ chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài của anh ta mà chẳng chịu tìm hiểu con người thật của anh ấy.

Bà Hạnh thở dài:

- Sao con có thành kiến với Chấn Huy như thế? Con không tin vào cặp mắt nhìn người của mẹ sao?

Vĩnh Nghi chép miệng:

- Trong một trăm lần đoán thì cũng có một lần sai mà mẹ. Mẹ không ở gần anh ta nên không biết đâu. Anh ta rất đáng sợ.

- Đó là do con có thành kiến với nó thôi!

Vĩnh Nghi nhăn mặt khổ sở:

- Con phải nói sao để mẹ đổi ý định này đây?

- Mẹ không ép con chấp nhận Chấn Huy ngay đâu. Mẹ sẽ để thời gian để hai đứa tìm hiểu và tự tìm thấy những ưu điểm của nhau.

Vĩnh Nghi lắc đầu chào thua mẹ mình. Cô có nói đến sáng thì cũng vậy thôi. Vĩnh Nghi hoãn binh:

- Chuyện này để bàn sau nha mẹ. Hôm nay mẹ lên thăm con mà. Con có nhiều chuyện muốn tâm sự với mẹ lắm.

Bà Hạnh biết ý con gái muốn gì. Hơn nữa, bà cũng không muốn ép cô mà tội nghiệp. Thôi thì cứ để nó diễn ra một cách tự nhiên.

- Con có gì cần nói với mẹ đây? Mẹ đang chuẩn bị nghe đây.

Thoát hiểm, Vĩnh Nghi mừng rơn. Cô chỉ vào gối rồi nói:

- Mẹ nằm đi rồi con nói cho mẹ nghe.

Bà Hạnh liếc yêu con gái rồi bà nằm xuống cạnh cô. Vĩnh Nghi liền quay sang ôm chầm lấy mẹ mình và điều cô muốn nói là cô rất nhớ bà.

Đã bao ngày qua Vĩnh Nghi cố tránh mặt Chấn Huy. Cô biết trưa Chấn Huy sẽ về nhà nên cô cứ lang thang ngoài đường để tránh gặp anh. Thật khổ sở cho thân cô, cái nắng thật kinh khủng, nó làm cho da người ta phải bốc mùi khét nắng lên. Vĩnh Nghi cứ rửa thầm trong miệng nhưng vẫn ung dung bước đi.

Cô chột la lên:

- Í ẹng...

Rầm...

Vĩnh Nghi chưa kịp nói hết câu thì chiếc xe trước mặt đã đâm sầm vào cô. Mặc dù rất đau nhưng Vĩnh Nghi vẫn la í ới:

- Nè! Anh có nhìn đường không vậy?

Vũ Lập chau mày nhìn cô gái:

- Cô nói lộn không đấy há? Rõ ràng cô đã đâm vào xe tôi mà còn la lên nữa sao?

Vĩnh Nghi bực bội, cô bị va quệt nằm ngã xuống đường, cái chân đau kinh khủng mà hấn ta chẳng thèm đỡ còn ở đó mà tranh cãi với cô. Vĩnh Nghi chanh chua:

- Anh có biết ga-lăng không hả? Anh không thấy tôi đứng không nổi sao mà còn ở đó cãi nữa chứ?

Vũ Lập chùng hững. Hoá ra, cô ta muốn gây chuyện với mình. Thú vị nhỉ! Vũ Lập mỉm cười:

- Nếu cô muốn tôi đỡ cô cũng được thôi. Nhưng cô phải xin lỗi tôi đã.

Vĩnh Nghi mỉm môi:

- Có gì tôi phải xin lỗi anh chứ? Lỗi cũng một phần do anh chứ đâu phải riêng gì tôi?

- Nhưng chiếc Maximo của tôi bị thương khá nghiêm trọng đấy. Nếu cô không xin lỗi liệu cô có đền nổi không đây?

Vĩnh Nghi cô gượng đứng lên, cô bực bội không thể tả. Sao tên này cũng ngoan cố và thích kiếm chuyện giống tên ở nhà thế nhỉ? Vĩnh Nghi đánh đá:

- Tôi chẳng cần phải đền bù gì cho ai cả. Tôi và anh điều có lỗi thì có gì tôi phải đền xe cho anh?

Vũ Lập nhướng mày trước cô gái đầy cá tính này. Anh chợt nhìn thấy một vẻ đẹp tiềm ẩn trong cô. Một cô gái đẹp trong cả lúc đang giận ư? Đôi má đang ửng đỏ lên vì giận cứ như đang tô son vậy, đôi môi mọng đỏ lại thêm làn da trắng hồng mịn màng. Đôi mắt to đen lay láy trông đẹp tuyệt. Vũ Lập như ngây người trước vẻ đẹp kỳ vĩ ấy. Anh chợt hạ giọng:

- Làm sao anh nở để một bông hồng xinh đẹp như vậy bồi thường được chứ. Nếu làm vậy anh đâu có đáng mặt đàn ông nữa.

Vĩnh Nghi bĩu môi. Có cần phải ngọt ngào vậy không? Ốc cục của cô đang nổi rần cả lên. Muốn tán tỉnh cô bằng cách này sao? Cũng hay đấy nhỉ!

Vĩnh Nghi cười khẩy:

- Nếu anh đã nói vậy thì mọi chuyện xem như xong nhé. Chào anh!

Vĩnh Nghi cà nhắc bước đi, Vũ Lập gọi giật lại:

- Này! Cô ơi...

Vĩnh Nghi nhíu mày quay lại:

- Có chuyện gì nữa đây? Anh muốn đổi ý à?

Vũ Lập xua tay:

- Không phải! Tôi chỉ muốn đưa cô đi bệnh viện thôi.

- Cám ơn ý tốt nhé, nhưng tôi chẳng cần đâu.

- Vậy để tôi đưa cô về nhà.

- Tôi tự biết đi mà.

Vũ Lập cố nói:

- Nhưng chân cô đang đau mà. Cô đâu thể đi bộ như vậy được.

Vĩnh Nghi nhăn nhó. Sao hắn ta lại trở thành một tên phiền phức nhanh đến vậy chứ?

Vĩnh Nghi cười nhăn mặt:

- Anh đâu cần phải quan tâm đến việc đó! Anh hãy lo cho anh đi.

Vũ Lập nhún vai:

- Tôi thì đâu cần gì phải lo. Tôi thật sự thấy đau lòng khi nhìn cô đi đứng khổ sở như vậy.

- Anh cứ mặc tôi. Đúng là rắc rối thật đấy.

Vũ Lập cười thầm trong bụng. Tôi không rảnh quan tâm cô đâu nhóc ạ. Nếu không kịp nhìn thấy vẻ đẹp kiều sa của cô thì tôi đã cho cô một bài học vì cái tội đánh đá rồi. Cô không biết Vũ Lập này là người thế nào sao mà dám đụng vào thế hả? Nhưng không sao đâu, tôi sẽ rất trân trọng cái đẹp của cô đấy!

Nghĩ như thế rồi Vũ Lập chột cười hiền:

- Cô đừng quá khó tính mà. Tôi chỉ có ý tốt thôi. Cô đừng từ chối mà.

Vĩnh Nghi chép miệng:

- Tôi đã nói là không cần mà. Đúng thật là một tên phiền phức.

- Cô xem tôi là gì cũng được, nhưng cô hãy để tôi đưa cô về nhà nhé.

Trời! Hắn dai như đĩa đói vậy, lì lợm kinh khủng. Vĩnh Nghi bực mình, cô quát tháo:

- Anh làm ơn đi. Tôi đã nói là không cần mà. Anh đừng có lái nhai nữa được không?

Vũ Lập vẫn bình thản:

- Cô lên xe đi, tôi sẽ không lái nhai nữa!

Vĩnh Nghi hét:

- Anh điên rồi hả? Tôi chưa từng thấy một người nào lạ lùng như anh.

Vũ Lập chẳng tỏ ra chút giận dữ nào. Trái lại, anh còn cười thật tự nhiên:

- Cô khó tính quá đấy. Dễ chịu một chút không phải tốt hơn sao?

Vĩnh Nghi quắc mắt:

- Điên khùng!

Chửi thảm như thế rồi cô bỏ đi, Vũ Lập không đuổi theo nữa mà chỉ đứng nhìn. Hắn ta làm nhảm:

- Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau em yêu ạ. Nhưng không phải là trong không gian như vậy mà nó sẽ lãng mạn hơn.

Vũ Lập tự mỉm cười một mình. Anh lấy di động ra rồi gọi cho người đến mang xe đi sửa. Phần anh thì đi taxi về.

Hôm nay, Vĩnh Nghi đúng là xui xẻo, mới vừa bị xe quẹt còn đau ê ẩm, vậy mà vừa đến nhà lại gặp oan gia. Vĩnh Nghi cố nén đau rồi đi vào nhà. Tự nhiên, cô bị gọi giật lại:

- Vĩnh Nghi!

Vĩnh Nghi cố tình không nghe, cô vẫn nhấc cái chân lên từng bậc thang trong đau đớn. Chân Huy lại lên tiếng:

- Tôi gọi cô không nghe à? Tôi có chuyện quan trọng muốn nói đấy.

Vĩnh Nghi vẫn không quay mặt lại, cô vừa đi vừa nói:

- Tôi và anh chẳng có gì để nói với nhau cả!

- Tôi muốn nói chuyện đám cưới. Cô không muốn nghe sao?

Nghe nhắc đến chuyện kinh khủng đó, Vĩnh Nghi đứng khựng lại. Cô làm bằm:

- Sao tên ác ôn này lại muốn nói chuyện đó nhỉ? Hay hắn đã... đồng ý.

Gương mặt Vĩnh Nghi méo xệch. Cô quay lại rồi tiến đến trước mặt anh, cô làm một hơi:

- Tôi chẳng cần phải nghe anh nói về chuyện đám cưới. Anh đừng có mơ, sẽ chẳng bao giờ tôi chịu đâu.

Chân Huy cười nửa miệng:

- Cô tưởng tôi muốn lắm sao? Cười một đura con nít như cô chẳng thú vị gì cả.

Vĩnh Nghi tự ái. Cô quắc mắt:

- Nè! Anh vừa thôi nha! Anh tưởng mình lớn lắm sao mà bảo người ta nhỏ hử? Nói thật, trong mắt tôi, anh chẳng là cái quái gì cả.

- Vậy thì tốt! Nếu tôi và cô chẳng ai muốn cái đám cưới này xảy ra thì cô hãy nói với dì Hạnh đi. Tôi tin dì Hạnh sẽ hiểu chúng ta chẳng hợp nhau.

Vĩnh Nghi bĩu môi:

- Sao anh không làm lấy đi, có gì phải báo tôi?

Chấn Huy ngắc ngứ:

- Đúng là một con ngốc! Nếu tôi nói được thì đầu cần nhờ đến cô chứ.

Vĩnh Nghi phùng má:

- Anh bảo ai ngốc hử? Đúng vô duyên không thể tả. Chuyện này tự anh lo đi.

Chấn Huy nhíu mày:

- Cô định bỏ mặc nó à?

- Ừ!

- Đừng có hối hận đó!

Xí! Cần gì phải hối hận, chẳng phải anh cũng đâu muốn có cái đám cưới này đâu. Tôi sẽ để anh tự giải quyết, tôi đâu cần xen vào làm chi cho mệt. Vĩnh Nghi nghĩ như thế nên nói:

- Chuyện này tôi sẽ chẳng bon chen vào gì. Anh tự ứng chiến đi.

Chấn Huy ranh mãnh:

- Tôi quyết định sao cô cũng bằng lòng ư?

- Phải!

- Vậy cô chờ ngày đám cưới đi.

Vĩnh Nghi đứng như trời trồng. Cô không ngờ quyết định của Chấn Huy là như vậy. Cô tức điên lên:

- Đám cưới gì chứ? Anh điên rồi à?

Chấn Huy nhún vai:

- Cô đã bỏ mặc thì có gì tôi phải ứng chiến một mình cho mệt. Thôi thì chấp nhận cho khoẻ thân.

Vĩnh Nghi búng xùng lên. Cô mím môi:

- Anh dùng cách này để chơi với tôi!

- Tôi đâu còn cách nào khác.

Vĩnh Nghi chun mũi cãi:

- Anh đừng có mơ có cái đám cưới này đây. Có chết tôi cũng chẳng đồng ý đâu.

- Cô tưởng tôi thích lắm sao? Nói chuyện với một ranh con như cô thật chán phèo.

Vĩnh Nghi nổi nóng. Cô đốp chát:

- Anh tưởng mình hay lắm hả? Hở một chút là mắng người ta.

Chấn Huy cố giấu nụ cười của mình. Sao con nhóc này cứ thích nói chuyện vô tư như vậy? Bảo con nít thì chẳng chịu. Vĩnh Nghi bắt gặp nụ cười của anh, cô khó chịu:

- Nếu anh cứ tỏ thái độ này thì chúng ta chẳng cần phải nói thêm gì nữa. Tôi không rảnh để nói chuyện với một người như anh.

Nói xong, Vĩnh Nghi quay lưng đi. Cô bước đi khập khiễng thật khó khăn. Chấn Huy lên tiếng:

- Nếu cô không muốn nói nữa thì tôi xem như cô đồng ý đấy nhé.

Quay quát lại nhìn anh, cô cất giọng căm hờn:

- Tôi có thù oán gì với anh mà anh cứ gây chuyện với tôi hoài vậy? Được rồi, nếu anh muốn cái đám cưới này xảy ra thì tùy anh.

Chấn Huy ngậy người nhìn cô. Hoá ra, trong lúc cô giận cũng đáng sợ thật. Chấn Huy tự nhiên nhẹ giọng:

- Tôi chẳng hề muốn gây chuyện với cô. Tôi chỉ cần sự hợp tác thôi.

Vĩnh Nghi nhăn nhó:

- Anh muốn tôi làm gì đây?

- Tôi đã nói rồi, cô cố thuyết phục dì Hạnh bỏ ý định đi. Phần tôi, tôi sẽ đối phó với mẹ mình.

- Tôi đã cố nói rồi nhưng khổ nỗi bà quá cương quyết.

- Tôi và cô có thời gian một năm để tìm hiểu. Trong thời gian một năm này, tôi và cô phải tỏ ra chẳng hợp nhau để hai bà từ bỏ ý định.

Vĩnh Nghi khoát tay:

- Chuyện đó đâu có gì khó. Trước giờ, tôi và anh cũng đâu có vui vẻ gì!

- Tôi mong cô sẽ làm được.

Vĩnh Nghi trề môi. Cô không thèm nói thêm gì nữa. Cô lại bước khập khiễng lên lầu Chấn Huy chưa kịp hỏi lý do thì...

Àm...

Vĩnh Nghi ngã lăn ra sàn nhà do bước hụt chân. Chấn Huy quỳnh quáng chạy nhanh đến bên cô rồi cất giọng lo lắng:

- Cô đã xảy ra chuyện gì thế này?

Vĩnh Nghi đau nhói nhói ở chân, cô gượng nói:

- Tôi bị quẹt xe.

- Trời! Vậy mà nãy giờ không chịu nói! Cô đã đi bác sĩ chưa vậy?

- Chưa!

Chấn Huy lắc đầu:

- Thật hết nói. Cô bị nặng như vậy sao không chịu đến bác sĩ.

- Tôi... tôi mệt quá.

Chấn Huy nhanh tay đỡ cô dậy rồi bế xốc cô lên. Phút chốc, Vĩnh Nghi đã nằm gọn trong bàn tay rắn chắc của anh. Tim cô lại đập loạn cả lên. Vĩnh Nghi như quên hẳn đi chân cô đang rất đau. Cô nhìn Chấn Huy một cách nồng nàn, say đắm. Chấn Huy như chẳng để ý gì cả. Anh bế Vĩnh Nghi lên phòng rồi gọi bác sĩ đến khám.